

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Tenisový klub LTC Vysoké Mýto**, se sídlem Sportovní 224, Vysoké Mýto 566 01, zastoupen: **JUDr. Jaroslav Stach**, advokát, se sídlem Gočárova tř. 504, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, 602 00 Brno, v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2015, č.j. 1189/15/5000-10470-703359,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, č.j. 1189/15/5000-10470-703359, **se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši **15. 916,-Kč**, a to k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jaroslava Stacha, advokáta, ve lhůtě do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále rovněž „*správce daně*“), platební výměr č.j. 1061061/14/2800-04705-608716 ze dne 30. 6. 2014, kterým byl žalobci vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. c) zák. č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o rozpočtových pravidlech*“), a to ve výši 3. 000 000,- Kč.

Žalobní body:

Žalobce namítal chybnou interpretaci podmínek „*Závazné podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu*“ (dále rovněž „*závazné podmínky*“). Žalobce tvrdí, že zákaz zřízení zástavního práva nepatří mezi stanovený zákaz dispozice s dotovaným majetkem. Zdůraznil, že se jedná o akcesorický závazek ke sjednanému úvěru pro zajištění financování dotované akce, přičemž nesouhlasí se závěrem žalovaného, že bez souhlasu vlastníka nemovitosti lze bez dalšího uspokojit pohledávku z výtěžku zástavy. Dále žalobce namítá nepřesnost vymezení závazných podmínek, když ve vztahu k tvrzenému zakazu zastavení nemovitosti se jedná o vysvětlující text v závorce, který je neurčitý co do obsahu a co do kogentnosti. Není totiž zřejmé, neboť se hovoří pouze o majetku, nikoliv o majetku pořízeném z dotačních prostředků, zda nesmí být zastaven toliko majetek dotovaný nebo rovněž majetek ve vlastnictví příjemce dotace.

Dále žalobce namítl, že v době použití dotace již zástavní právo existovalo. **Žalobce tvrdí, že v době zřízení zástavního práva nebyla hala součástí pozemku. Dne 17. 9. 2012 byla uhrazena faktura na 3. 000 000,-Kč dodavateli P+K OCEL s.r.o. Žalobce tvrdí, že tenisová hala byla v roce 2012 samostatnou věcí ve smyslu § 119, 120 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“).**

Žalobce rovněž tvrdil likvidační charakter vyměřeného odvodu s tím, že zpochybnil takový záměr poskytovatele dotace při postihu případného porušení rozpočtové kázně.

Žalobce navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovaném k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný odmítl důvodnost žaloby a setrval na právním názoru prezentovaném v žalobou napadeném rozhodnutí.

Rozhodné okolnosti ve věci a posouzení věci krajským soudem:

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), dospěl krajský soud k následujícímu závěru s níže uvedeným odůvodněním.

Žaloba je důvodná.

Dne 28. 12. 2012 vydalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále rovněž „poskytovatel“) „Registraci akce a Rozhodnutí o poskytnutí dotace,“ na základě kterého byla žalobci poskytnuta ze státního rozpočtu dotace na akci „TJ-Vysoké Mýto- Tenisová hala“ ve výši 3. 000 000,-Kč. Jednalo se o „Program 133510 - Podpora materiálně technické základny

sportu,“ pro který byly zpracovány „Zásady programu 133510“ (dále rovněž „Zásady MŠMT“). Přílohu č. 2 Zásad MŠMT tvořily závazné podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu. Závazné podmínky byly odsouhlaseny podpisem žalobce a jsou nedělitelnou součástí vydaného rozhodnutí. Porušení závazných podmínek je považováno za porušení rozpočtové kázně podle čl. IV, odst. 5.9 Zásad MŠMT. V případě, že příjemce dotace zjistí, že není schopen postupovat v souladu se závaznými podmínkami, je podle čl. V, odst. 2.5 Zásad MŠMT povinen informovat nejpozději do 30. 9. příslušného roku Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a současně předložit návrh na změnu rozhodnutí. Pod písm. B bod 9. závazných podmínek je výslovně uvedeno: *„Majitelem realizovaného investičního záměru je vždy příjemce dotace. Jiná zcizení (úplatná nebo i bezúplatná) majetku pořízenému s účastí dotace anebo při jeho využívání k jinému než registrovanému účelu anebo při předání do dlouhodobého pronájmu jiným subjektům bude vždy považováno za neoprávněné použití prostředků státního rozpočtu (Tato podmínka, včetně případné zástavy majetku, platí 10 let od dokončení stavby, akce, nerozhodne-li MŠMT jinak.)“*

Správce daně obdržel od poskytovatele dotace podnět k šetření uvedené dotované investiční akce, který byl datován dne 17. 4. 2013 a byl odůvodněn tím, že žalobce jako příjemce dotace použil bankovní úvěr bez souhlasu správce programu, čímž korektně nedodržel ukazatel řádného profinancování podle registrované deklarace žadatele o dotaci. Dne 19. 6. 2013 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu. Podle zprávy o daňové kontrole projednané s žalobcem dne 5. 6. 2014 porušil žalobce dle správce daně shora uvedenou podmínku písm. B, bod 9 závazných podmínek, neboť na majetek pořízený s účastí dotace zřídil zástavní právo, čímž došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků státního rozpočtu podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je přitom neoprávněné použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu porušením rozpočtové kázně. Žalobce se porušení rozpočtové kázně měl konkrétně dopustit tím, že k financování akce použil úvěr poskytnutý mu Českou spořitelnou, a.s. na základě smlouvy ze dne 26. 9. 2012 (Smlouva o úvěru č. ZN1/11456/12/LCD, když dle žalovaného rozhodnutí (str. 5) z čl. I úvěrové smlouvy vyplývá, že úvěr byl poskytnut na dotovanou akci. Podle výsledku daňové kontroly: **„Zřízením zástavního práva k pořízenému hmotnému majetku - tenisové hale došlo k nedodržení podmínky stanovené v odst. 9 Závazných podmínek čerpání, kterým došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech a tím k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech ve výši 3. 000 000,-Kč.“**

Žalovaný přímo uvádí: *„Podle čl. VIII úvěrové smlouvy byl úvěr zajištěn zástavním právem k pozemku a k budově tenisové haly.“* „Zastavenou nemovitostí je dle Zástavní smlouvy pozemek, na kterém byla umístěna stavba dotované tenisové haly, a to včetně všech jeho součástí a příslušenství i jejich případných přírůstků.“ Žalovaný uzavřel, že zástavní právo bylo zřízeno na majetek dotace, protože v den uzavření zástavní smlouvy, tj. 26. 9. 2012, byla uhrazena z rozpočtových prostředků faktura ve výši 3. 000 000,- Kč. Žalovaný ve svém rozhodnutí doplnil „na okraj“ (tedy nejedná se o důvod, o který se opírá výrok napadeného rozhodnutí), že dotovaná tenisová hala je předmětem zástavního práva rovněž následné Smlouvy o zřízení zástavního práva s Českou spořitelnou a.s. uzavřenou dne 22. 4. 2013. To je prokázáno zástavní smlouvou založenou ve správním spise. Ve správním spise je přitom založena ve věci rozhodná zástavní smlouva č. ZN1/11456/12/LCD ze dne 26. 9. 2012, když ze znění čl. III. smlouvy je nepochybné, že předmětem zástavního práva je

pozemek par. č. 1690/56 v katastrálním území Vysoké Mýto, přičemž se zástavní právo vztahuje ke všem součástem a příslušenství či k případným přírůstkům.

Naproti tomu nebylo prokázáno, že předmětem této zástavní smlouvy je „**rozestavěná budova na pozemku par. č. 1690/58,**“ jak výslovně uvádí zpráva o daňové kontrole (str. 4 zprávy o daňové kontrole“). Správce daně tvrdí, že „*daňový subjekt zastavil nemovitost pořízenou s použitím dotace...*“ (str. 5 zprávy o daňové kontrole). **Správce daně výslovně jako den porušení rozpočtové kázně uvedl den 26. 9. 2012, tedy den podpisu zástavní smlouvy (str. 5 zprávy o daňové kontrole). Ze správního spisu přitom není zjevné, v jaké fázi rozestavěnosti se na předmětném pozemku nacházela budova tenisové haly v době vzniku zástavního práva na základě uzavření první ve věci relevantní zástavní smlouvy.** Ze skutečnosti, že žalobce hradil faktury společnosti P+K OCEL s.r.o. takovou okolnost s ohledem na charakter materiálu realizované stavby jednoznačně určit nelze, neboť podle stavebního povolení ze dne 14. 10. 2010 se jedná o halový jednolodní objekt z trapézového plechu se zastřešením sedlovou střechou a dalším zázemím, tedy nelze vyloučit nákladnou přípravnou fázi výroby před samotným umístěním objektu, resp. části objektu, na pozemek. **V tomto ohledu neposkytuje obsah správního spisu dostatečný podklad pro jednoznačné konstatování, že v době podpisu první zástavní smlouvy dne 26. 12. 2012 byla na předmětném pozemku realizace stavby tenisové haly v takovém stupni rozestavěnosti, že se jednalo o přírůstek k pozemku, či že již byla v takovém stupni rozestavěnosti, že se jednalo o samostatnou věc, když v takovém případě by již nebyla předmětem první zástavní smlouvy, neboť výslovným předmětem je pouze pozemek s jeho součástmi, přírůstky a příslušenstvím. V tomto ohledu není rozhodnutí žalovaného ani správce daně přezkoumatelné, neboť se s touto základní otázkou nevypořádalo a tedy neobsahuje jednoznačné skutkové zjištění, v jakém stupni rozestavěnosti se stavba nacházela s případným podložením takového závěru odkazem na důkazní materiál a dále neobsahuje zhodnocení právního režimu konkrétního stupně rozestavěnosti stavby (součást, samostatná věc, příslušenství k věci hlavní). Uvedené má vliv jak na posouzení zákonnosti rozhodnutí, tak může mít vliv i z pohledu posouzení dodržení zásady proporcionality při vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně a rovněž při následném vyměření penále, jak rozvedeno níže.**

Důležitost skutkového zjištění ohledně fáze rozestavěnosti stavby vyplývá z, v rozhodné době platných a účinných, ustanovení obč. zák. Podle § 119 odst. 2 obč. zák. platilo, že nemovitostmi jsou pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem. Podle § 120 odst. 1 obč. zák. součástí věci je vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila. Podle § 120 odst. 2 obč. zák. stavba není součástí pozemku (stavba je zde chápána jako samostatná věc). **Krajský soud přitom odkazuje na dopadající judikaturu Nejvyššího soudu, podle které je stavba, která není věcí podle § 119 obč. zák., součástí pozemku. Stavbou v občanskoprávním smyslu se rozumí výsledek stavební činnosti, tak jak tuto činnost chápe stavební zákon a jeho prováděcí předpisy, pokud výsledkem této činnosti je věc v právním smyslu, tedy způsobilý předmět občanskoprávních vztahů, nikoli součást jiné věci. (Např. rozsudek č.j. 22 Cdo 1118/2005 ze dne 28. 2. 2006.) Nejvyšší soud přitom setrvale judikuje, že stavba je samostatnou věcí, jestliže je znatelné její dispoziční uspořádání, do té doby je součástí pozemku. Tak např. podle rozsudku č.j. 20 Cdo 931/99 ze dne 28. 1. 2001: „Pro posouzení okamžiku vzniku stavby jako věci je rozhodný okamžik, v němž je stavba vybudována minimálně do takového stadia, od něhož počínaje všechny další stavební práce**

směřují již k dokončení takto druhově i individuálně určené věci. Tímto okamžikem je u nadzemních staveb stav, kdy je již jednoznačně a nezaměnitelným způsobem patrné alespoň dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží; od tohoto okamžiku, kdy se již vytvořila i vlastnická práva ke stavbě, jsou pro ně veškeré další stavební práce bezvýznamné, neboť vše, co následně ke stavbě "přiroste", stává se její součástí a vlastnický náleží tomu, komu patřila stavba jako věc v okamžiku jejího vzniku.“ Krajský soud doplňuje, že stavbu tenisové haly nelze podle zjištěného skutkového stavu věci považovat za příslušenství pozemku jako věci hlavní, neboť nebylo prokázáno, že by byla vlastníkem určena k trvalému užívání s pozemkem, nesplňuje tedy podmínky ust. § 121 obč. zák., podle kterého příslušenstvím jsou věci, které náležejí vlastníku věci hlavní a jsou jím určeny, aby byly s hlavní věcí trvale užívány.

Jak tedy uvedeno, nedostatek řádného uvedení a právního vyhodnocení skutkového zjištění ohledně fáze rozestavěnosti stavby, byť si žalovaný o této otázce musel učinit úsudek, avšak svoje úvahy do rozhodnutí ani on ani správce daně nevtělil, je dle krajského soudu dostatečným důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 a) s.ř.s.

K jednotlivým žalobním námitkám doplňuje krajský soud následující argumentaci.

K námitce nejasnosti závazných podmínek dotace.

V tomto směru sdílí krajský soud plně právní názor žalovaného, neboť ze shora uvedené relevantní citace části závazných podmínek dotace je zcela nepochybné, že je zakázáno zastavit majetek pořízený z dotačních prostředků. Tato námitka proto není důvodná. To ovšem současně podle účinné právní úpravy v době rozhodování správních orgánů (obč. zák.) znamená, že nelze zastavit pouze majetek pořizovaný z dotačních prostředků, nikoliv majetek ve vlastnictví příjemce dotace, tedy pozemek, na němž bude majetek pořízený z dotačních prostředků teprve vystavěn. Stejně tak bylo možno zastavit takový majetek v případě, že rozestavěná dotovaná stavba již byla v takovém stupni rozestavěnosti, že se jednalo o samostatnou věc v právním smyslu slova.

K námitce, že stavba tenisové haly nebyla předmětem zástavního práva.

Jak již uvedeno shora, v dané věci je rozhodné, v jaké fázi rozestavěnosti se stavba tenisové haly nacházela. Z obsahu správního spisu ani z rozhodnutí správce daně či žalovaného to není jednoznačné. Přitom se jedná o okolnost pro posouzení věci klíčovou. V zásadě se mohlo jednat o tři situace. Pozemek, který nebyl vůbec zastavěn, tedy ještě nedošlo žádným na pozemku seznatelným způsobem k realizaci stavby, pak byl předmětem zástavy pouze tento pozemek a k porušení rozpočtové kázně uzavřením zástavní smlouvy ze dne 26. 9. 2012 nedošlo, neboť předmět zástavy je zřetelně vymezen - pozemek, součástí, příslušenství pozemku. Dále se mohlo jednat o případ, kdy byl pozemek již částečně zastavěn, tedy byla na něm seznatelná stavební činnost, avšak nejednalo se o samostatnou věc stavby, neboť nebylo zřejmé její jednoznačné uspořádání (obvykle první nadzemní podlaží). Pak by uzavřením zástavní smlouvy byla porušena rozpočtová kázeň, avšak s ohledem na absenci úvah objasňujících aplikaci principu proporcionality by se i v případě jednoznačně uvedených skutkových zjištění, která však krajský soud v dotčených rozhodnutích neshledal, jednalo o nezákonné rozhodnutí žalovaného, jak objasněno níže. V posledním případě, čemuž odpovídá znění žaloby, avšak takový stav není prokázán obsahem správního spisu, byla stavba tenisové haly v rozhodné době, tedy v době uzavření první zástavní smlouvy, již v takovém stupni

rozestavěnosti, že se jednalo o samostatnou věc v právním slova smyslu, což vylučovalo její pojetí jako předmětu zástavního práva podle zástavní smlouvy ze dne 26. 9. 2012, tedy nebyla porušena rozpočtová kázeň. Je přitom důležité, že správce daně ve zprávě o daňové kontrole stanovil den porušení rozpočtové kázně právě tímto datem uzavření v pořadí první zástavní smlouvy. Vzhledem k tomu, že zástavní právo vzniká vkladem do katastru nemovitostí (tímto datem také případně dojde k porušení rozpočtové kázně) na základě zástavní smlouvy, nikoliv úvěrové smlouvy, je rozhodné vymezení předmětu zástavy právě v zástavní smlouvě, nikoliv v úvěrové smlouvě, o níž se opíral žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí.

K tvrzenému likvidačnímu charakteru vyměřeného odvodu a k rozporu takového postupu správce daně s úmyslem poskytovatele dotace:

Podle ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech se pro účely tohoto zákona rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity,

Podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Podle ust. § 44a odst. 3 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. h).

Podle ust. § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.

Z výše uvedeného je zřejmé, že neoprávněným použitím, respektive neoprávněným výdejem je třeba rozumět vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu, ale také takové vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci na základě, kterých byla dotace příjemci poskytnuta. Nicméně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 – 39 (odstavec 59; shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 122/2014 – 34), uvedl, že „při posouzení povahy porušení jakékoliv podmínky stanovené poskytovatelem dotace je třeba zohlednit princip proporcionality, neboť i porušení podmínky stanovené poskytovatelem dotace jako závažné nemusí ještě samo o sobě znamenat to, že při čerpání dotace došlo k porušení rozpočtové kázně. Zásada proporcionality tak má své místo jak v řízení o poskytnutí dotace tak i v řízení o kontrole zaměřené na čerpání dotace.“ Dle Nejvyššího správního soudu nelze „opomíjet různou míru důležitosti jednotlivých podmínek poskytnutí dotace z hlediska jejího účelu, předmětu a smyslu“ (odstavec 57 in fine odůvodnění cit. rozsudku). Proto v některých případech může dojít k tomu, že „přestože došlo k porušení ustanovení smluvních podmínek, nedojde k porušení rozpočtové kázně“ (odstavec

53 odůvodnění cit. rozsudku). Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil (odstavec 52 odůvodnění cit. rozsudku), že „*poměrování rozsahu a míry závažnosti porušení stanovených podmínek smyslem a účelem dotace nejde nad rámec zákona o rozpočtových pravidlech, ani se nejedná o odchýlení od zákonem předepsaných pravidel*“.

Obdobně v rozsudku ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014-40, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že **je třeba „v rámci úvahy o sankčním odvodu“ – mimo jiné – „posoudit závažnost jednotlivých pochybení“ a „dopady zjištěných pochybení“** (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014 – 40, či rozsudek téhož soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 – 46). Jestliže žalobce namítá likvidační charakter a rozpor takového postupu správce daně se záměrem poskytovatele, pak je korektní interpretovat jeho žalobní námitku jako námitku směřující proti absenci uplatnění principu proporcionality v napadeném rozhodnutí. **Krajský soud přitom uzavírá, že z žalovaného rozhodnutí není zjevné, jakým způsobem a zda vůbec žalovaný princip proporcionality aplikoval, neboť v odůvodnění žalovaného rozhodnutí takové úvahy absentují.** Krajský soud proto zaujal právní názor, že uvedená žalobní námitka je plně důvodná a nutně vyúsťuje v samostatný důvod zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost ve smyslu uplatnění principu proporcionality podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Pokud jde o následné uzavření zástavní smlouvy ze dne 22. 4. 2013 s předmětem zástavy – rozestavěná stavba tenisová hala – není zpochybňováno porušení rozpočtové kázně zastavením stavby jako samostatné věci v právním smyslu slova, avšak, jak již uvedeno shora, tato okolnost nebyla důvodem žalovaného rozhodnutí ani rozhodnutí správce daně.

Ze všech uvedených důvodů byl krajský soud nucen žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž žalovaný řádně ukotví skutkový stav věci k rozhodné době (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), tedy k datu vzniku zástavního práva na základě první zástavní smlouvy ze dne 26. 9. 2012, tento právně zhodnotí a dospěje-li k závěru, že byla porušena rozpočtová kázeň, pak do svého rozhodnutí vtělí přezkoumatelné úvahy o proporcionalitě případného vyměřeného odvodu za porušení rozpočtové kázně.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl ve věci plně úspěšný.

Krajský soud přiznal žalobci náhradu účelně vynaložených nákladů soudního řízení za mimosmluvní odměnu a hotové výdaje právního zastoupení /ve výši 3 100,-Kč za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“)/, a to za:

- tři úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu;
- tři náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu); tj. soud přiznal žalobci náklady právního zastoupení ve výši 10.200,- Kč.

Dále krajský soud žalobci přiznal náhradu cestovného Hradec Králové - Pardubice a zpět ve výši 275,-Kč (2x 25 km- 5,50 Kč/km); náhradu za proměřený čas ve výši 200,-Kč / 2x 0,5 hod po 100Kč/hod podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu/.

Takto přiznané náklady řízení byly zvýšeny o DPH ve výši 21% podle § 57 odst. 2 s.ř.s., tj. celkem činí 12.916,-Kč.

Dále krajský soud přiznal žalobci náhradu uhrazeného soudního poplatku ve výši celkem 3000,- Kč.

Žalovaný je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení **k rukám právního zástupce žalobce ve výši 15.916,- Kč**, a to ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Platební místo se opírá o ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) za použití § 64 s.ř.s. Lhůta k peněžitému plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 31. srpna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová